

PETER SWANSON

TOP BESTSELLER

NA ZABITIE

**Mrazivý, napínavý a fascinujúci triler.
Môže sa stať súčasnou klasikou.**

LEE CHILD

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmu alebo inej metódy použitím elektronických systémov ukladania do pamäti.

Tato kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami žijúcimi alebo mŕtvymi, obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Peter Swanson: Na zabitie

Z anglického originálu The Kind Worth Killing, ktorý vydalo vydavateľstvo William Morrow, An Imprint of HarperCollins Publishers, New York, USA

Copyright © 2015 by Peter Swanson

All rights reserved

Všetky práva vyhradené

Translation © doc. PhDr. Helena Šajgalíková, PhD.

Verše prebásnila Jana Kantorová-Báliková

Redakčne upravila: Dr. Adriana Oravcová

Cover design © MARGO

Design © MARGO

Zalomenie do strán: PRO 2, a.s.

Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

Slovak edition © AKTUELL 2017

ISBN 978-80-8172-024-6

*Venujem mojej mame
Elizabeth Ellis Swansonovej*

ČASŤ I

Pravidlá letiskových barov

Kapitola 1

TED

„Hej, vy tam,“ ozvala sa.

Pozrel som sa na bledú pehavú ruku opretú o operadlo vedľajšej prázdnej barovej stoličky v salóniku business triedy na letisku Heathrow a zdvihol som zrak k tvári neznámej ženy.

„Poznáme sa?“ spýtal som sa. Nezdala sa mi povedomá, ale jej americký prízvuk, naškrobená biela blúzka a obtiahnuté džínsy zasunuté do vysokých číziem mi pripomínali jednu z nesympatických priateľiek mojej manželky.

„Nie, prepáčte. Len som obdivovala váš drink. Prekáža vám to?“ Uvoľnene spustila svoje vysoké, štíhle telo na koženú otáčavú stoličku a položila na bar peňaženku. „Je to džin?“ pokračovala, skúmajúc martini predo mnou.

„Hendrickovo martini,“ odvetil som.

Kývla na barmana, tínedžera s vlasmi nagelovanými do ostňov a lesklou bradou, a vypýtala si Hendrickovo martini s dvoma olivami. Keď dostala nápoj, zdvihla pohár a kývla mi. Ešte mi zostal jeden dúšok. Naznačil som prípitok a dodal: „Na očkovanie proti medzinárodnému cestovaniu.“

„Na to si pripijem.“

Dopil som pohár a objednal si ďalší. Predstavila sa. Meno

som okamžite zabudol. Aj ja som jej povedal, ako sa volám – len Ted, nie Ted Severson, teda aspoň nie v tej chvíli. Sedeli sme v priveľmi vyčalúnenom a vysvietenom heathrowskom salóniku, popíjali svoje drinky, vymenili si zopár poznámok a zistili, že obaja čakáme na ten istý let do Bostonu. Vybrala si z kabelky tenký paperbackový román a začala čítať. Konečne som mal príležitosť poriadne si ju obzrieť. Bola krásna – mala dlhé červené vlasy, oči jasnej zelenkavomodrej farby ako tropické more a takú svetlú pokožku, že pripomínala modrastobielu farbu odstredeného mlieka. Ak vedľa vás v bare sedí takáto žena a ešte vám pochváli drink, máte pocit, že sa schyľuje k zmene vo vašom živote. Ale v letiskových baroch platia iné pravidlá. Vaši spolusediaci si zvyčajne vybudujú bariéru a otočia sa opačným smerom. Aj keď bola táto žena na ceste do Bostonu, ešte vždy ma vnútri zožieral hnev na manželku, ktorá zostala doma. Počas celého týždňa v Anglicku som nedokázal myslieť na nič iné. Sotva som jedol a spal.

Z ampliónu sa ozvalo hlásenie, z ktorého sa dali rozoznať len dve slová – Boston a meškanie. Pozrel som na tabuľu nad radmi vysvietených fliaš a zistil som, že čas odletu posunuli o hodinu.

„Čas na ďalší pohárik,“ poznamenal som. „Tento je na mňa.“

„Prečo nie,“ odvetila. Zavrela knihu a odložila ju na barový pult vedľa kabelky. *Dve podoby januára* od Patricie Highsmithovej.

„Aká je tá kniha?“

„Nepatrí k jej najlepším dielam.“

„Nepoznám nič horšie než zlú knihu a dlhý let.“

„Čo teda robíte počas letu?“

„Popíjam džin. A vymýšľam vraždy.“

„Zaujímavé.“ Usmiala sa na mňa. Bolo to niečo úžasné. Pohnúkla široký úsmev, pri ktorom sa jej skrčila pokožka medzi hornou perou a nosom a odhalila perfektné zuby a trochu ružového ďasna. Koľko tak môže mať rokov, blyslo mi myslou. Keď si prisadla, pomyslel som si, že môže mať niečo cez tridsať, skoro ako ja, ale len čo sa usmiala a na nose sa jej rozžiarila

plejáda pieh, pôsobila oveľa mladšie. Azda dvadsaťosem? Tak vo veku mojej manželky.

„A počas letu aj pracujem,“ dodal som.

„Čo robíte?“

Stručne som jej opísal, ako som finančne podporoval začínajúce internetové firmy a radil im. Neprezradil som však, ako som zarobil väčšinu peňazí – že som tie firmy vždy predal, len čo začali vyzeráť sľubne. A ani som nedoplnil, že už nebudem musieť v tomto živote pracovať, lebo som bol jeden z tých mála dot.commerov z konca deväťdesiatych rokov, ktorým sa podarilo stiahnuť z trhu tesne predtým, ako bublina praskla. Neuviedol som tieto fakty len preto, lebo som nemal chuť o nich hovoriť, niežeby som mal pocit, že by sa mohli mojej spoločníčky dotknúť, či preto, lebo by mohla stratiť záujem so mnou hovoriť. Nikdy mi nenapadlo, že by som sa mal ospravedlňovať za peniaze, ktoré som zarobil.

„A vy? Čo robíte vy?“ spýtal som sa.

„Pracujem na winslowskej škole. Som archivárka.“

Winslowská vysoká škola na predmestí plnom zelene zopár desiatok kilometrov západne od Bostonu bola pre ženy. Chcel som vedieť, čo archivárka robí. Stručne mi to vysvetlila, mal som pocit, že je to jej verzia opisu, ako zhromažďuje školskú dokumentáciu a zakladá ju. „Takže bývate vo Winslowe?“

„Áno.“

„Ste vydatá?“

„Nie, a vy?“

Len čo to povedala, všimol som si letmý pohľad, ktorým šibla po mojej ľavej ruke, keď hľadala prsteň. „Som, bohužiaľ,“ hlesol som a zdvihol som ruku, aby videla, že na prstenníku nijaký prsteň nemám. „A... nie, v letiskových baroch si nedávam dole obrúčku, ak si ku mne prisadnú ženy ako vy. Nikdy som obrúčku nenesil. Neznášam ten pocit.“

„Prečo bohužiaľ?“ vyzvedala.

„To je dlhý príbeh.“

„Let posunuli.“

„Naozaj chcete počúvať o mojom nezáživnom živote?“

„Ako by som to mohla odmietnuť?“

„Ak vám mám o ňom rozprávať, budem potrebovať ešte jeden.“ Zdvihol som prázdny pohár a dodal: „A vy?“

„Nie, ďakujem. Dva poháriky mi stačia.“ Zubami stiahla zo špáradla olivu a zahryzla do nej. Zachytil som pohľadom koniec jej ružového jazyka.

„Vždy vravím, že dve martini sú priveľa a tri nestačia.“

„To je vtipné. Nepovedal to James Thurber?“

„Nikdy som o ňom nepočul,“ poznamenal som a prihlúplo sa usmial. Cítil som sa trápne, že som si prisvojil známy bonmot. Zrazu stál predou mnou barman, a tak som si objednal ďalší pohárik. Pocítil som, ako mi pokožka okolo pier príjemne brní – známy dôsledok vypitia priveľa džinu. Hrozilo, že sa pripijem a priveľa vyzradím, ale také sú koniec koncov letiskové pravidlá. Aj keď moja spoločníčka býva necelých štyridsať kilometrov odo mňa, jej meno som už zabudol a vedel som, že je len malá šanca stretnúť ju ešte niekedy v živote. Dobre mi padlo rozprávať sa a vypíť si s cudzím človekom. Len tak vypúšťať slová mi pomáhalo trochu uľaviť nahromadenej zlosti.

Tak som jej predostrel svoj príbeh. Povedal som jej, že sme s manželkou tri roky svoji a bývame v Bostone. Aj to, ako sme strávili v septembri týždeň v Kennewick Inn na južnom pobreží Maine a zaľúbili sa do toho miesta, aj ako sme kúpili predražený pozemok pri mori. I to, ako manželka – keďže vyštudovala čosi, čo sa volá umenie a sociálna činnosť – sa cítila dostatočne kvalifikovaná, aby spolu s architektonickou firmou navrhla riešenie domu, a tak väčšinu času trávi v Kennewicku s dodávateľom Bradom Daggettom.

„A ona s Bradom...?“ spýtala sa a stiahla zo špáradla druhú olivu.

„Hm.“

„Ste si istý?“

Tak som pridal ďalšie podrobnosti. Opísal som jej, ako sa Miranda v Bostone nudila. V prvom roku manželstva sa vrhla na

výzdobu nášho honosného sídla v South Ende. Potom si našla prácu na čiastočný úväzok v kamarátskej galérii vo vychytenej umeleckej štvrti SoWa, ale už vtedy som vedel, že je niečo zhnité v štáte dánskom. Pri večeri nám začali chýbať témy na rozhovor, do postele sme chodili v rozličnom čase. Čo bolo ešte horšie, akoby sme obaja stratili vlastné ja, dve entity, ktoré pôvodne tvorili základ nášho vzťahu. Na začiatku som bol bohatý podnikateľ, ktorý ju uviedol do sveta drahých vín a dobročinných večierok, a ona bola bohémska umelkyňa, ktorá si objednávala výlety na thajské pláže a s obľubou vysedávala v primitívnych putikách. Vedel som, že predstavujeme vyumelkované klišé, ale fungovalo to. Fungovalo to na každej úrovni. Dokonca som si užíval skutočnosť, že i keď v princípe dobre vyzerám, nikto o mňa ani len nezavádil pohľadom, ak som bol v jej spoločnosti. Má dlhé nohy a bujné poprsie, tvár formovanú do tvaru srdca a plné pery. Tmavohnedé vlasy si vždy farbí na čierne. Naschvál si ich necháva neupravené, akoby práve vstala z postele. Pleť má bezchybnú a nepotrebuje mejkap, hoci ani len nevykročí z domu bez linky okolo očí. Pozoroval som, ako muži v baroch a reštauráciách z nej nemôžu odtrhnúť zrak. Možno mám priveľmi majetnícky pocit, ale ich pohľady mi pripadajú hladné a pudové. Som rád, že nežijeme v časoch, keď muži bežne nosili zbrane.

Výlet do Kennewicku v Maine bol spontánny. Miranda sa sťažovala, že už vyše roka sme nikde neboli sami. A tak sme tretí týždeň v septembri vyrazili. Prvé dni boli teplé, bez mráčika, ale v stredu sa prihnala búrka z Kanady a uväznila nás v izbe. Vyšli sme len na drink a homára v hotelovej vinárni. Po búrke sa schladilo, všetko zrazu zosivelo a dlhšie zostalo šero. Kúpili sme si svetre a vydávali sa na dlhšie prechádzky po útese, ktorý začínal tesne nad hotelom a vlnil sa medzi vzdúvajúcim sa Atlantikom a skalnatým pobrežím. Vzduch, ťažký od vlhkosti a vône krémov na opaľovanie, bol odrazu ostrý a slaný. Obaja sme sa do Kennewicku zaľúbili, a keď sme natrafili na pozemok zarastený šířpovými ružami na vysokom útese, bez váhania som vytočil číslo uvedené na tabuľke s oznamom NA PREDAJ a navrhol kúpu.

O rok už boli šípové kríky odstránené, základy vykopané a hrubá stavba deväťizbového domu takmer dokončená. Ako generálneho dodávateľa sme si najali Brada Daggetta, robustného, čerstvo rozvedeného chlapíka s hustou čiernou hrivou, kozou briadkou a orlím nosom. Kým som trávil pracovné dni týždňa v Bostone – ako konzultant skupine čerstvých absolventov MIT, ktorá zostavila nový algoritmus na vyhľadávanie v blogoch – Miranda trávila čoraz viac času v Kennewicku. Bývala v hoteli a dohliadala na práce v dome, posadnutá každou obkladačkou a armatúrou.

Raz v septembri som sa rozhodol, že ju prekvapím, a zašiel som tam. Keď som dorazil na I-95 severne od Bostonu, nechal som jej na mobile odkaz. Do Kennewicku som prišiel tesne pred poludním a hľadal som ju v hoteli. Povedali mi, že už od rána je vonku.

Zaviezol som sa k stavenisku a zaparkoval na štrkovej príjazdovej ceste za Bradovým F-150. Stál tam aj Mirandin modrastý mini cooper. Už niekoľko týždňov som stavbu nenavštívil a potešilo ma, ako práce pokročili. Zdalo sa, že všetky okná sú už osadené a modré dlaždice, ktoré som vybral do okrasnej záhrady, dovezli. Prešiel som za dom. Všetky spálne na poschodí mali vlastný balkón a zasklená veranda po celom prízemí viedla na rozľahlú terasu s kamennou dlažbou. Pred terasou zívala štvorcová jama na bazén. Kráčal som po schodoch na terasu, keď som cez vysoké kuchynské okno s výhľadom na oceán zazrel Brada s Mirandou. Už-už som sa chystal zaľúkať na okno, aby som im oznámil, že som prišiel, keď ma čosi zastavilo. Obaja sa opierali o novo nainštalovanú kuchynskú dosku zahľadní von oknom smerom ku Kennewick Cove. Brad fajčil cigaretu a popol odklepával do šálky od kávy v druhej ruke.

Zastavila ma však Miranda. Súviselo to akosi s jej postojom, s tým, ako sa opierala o dosku nahnutá k Bradovým širokým pleciam. Pôsobila úplne uvoľnene. Ospalo natiahla ruku, keď jej Brad vložil medzi prsty zapálenú cigaretu. Dlhو, s pôžitkom si potiahla a vrátila mu ju. Pritom sa na seba vôbec nepozreli.

Pochopil som, že nielen spolu spávajú, ale veľmi pravdepodobne sú do seba aj zaľúbení.

Namiesto toho, aby som pocítil hnev alebo ohromenie, zachvátila ma panika, že ma cez okno nebudaj zazrú, ako ich špehujem v intímnej chvíli. Rýchlo som vykročil k hlavnému vchodu, prešiel som verandou, prudko otvoril sklené dvere a zakričal: „Haló!“ Z domu zaznela ozvena.

„Tu sme,“ odpovedala Miranda. Vošiel som do kuchyne.

Trochu odstúpili od seba, ale nie veľmi. Brad zahášal cigaretu v šálke. „Teddy, to je prekvapenie,“ ozvala sa Miranda. Tak ma volala jedine ona, prezývkou, ktorá pôvodne vznikla ako žart, keďže mi vôbec nesedela.

„Ahoj, Ted,“ pozdravil Brad. „Čo na to poviete?“

Miranda obišla pult a bozkala ma. Perami sa mi dotkla kútika úst. Bolo z nej cítiť drahý šampón a marlborky.

„Vyzerá to tu dobre. Prišli mi obkladači.“

Miranda sa rozosmiala. „Zverili sme mu jednu vec a on sa nestará o nič iné.“

Aj Brad poďišiel bližšie a podal mi ruku. Mal ju obrovskú, hrčovitú, s teplou a suchou dlaňou. „Chcete kompletnú prehliadku?“

Kým ma sprevádzali po dome, Brad bez prestávky vymenúval stavebné materiály a Miranda opisovala, kam pôjde aký nábytok, vrátil som sa v mysli k tomu, čo som videl.

Zdalo sa, že ani jeden nie je zo mňa nijako mimoriadne nervózny. Možno sa len medzi nimi vytvorilo priateľstvo, ten typ, keď sa postavíte plece k plecu a fajčíte spoločnú cigaretu. Miranda je len taký kontaktný typ, drží sa okolo pliec s priateľkami a kamarátov pri vítaní a rozlúčke bozkáva na pery. Napadlo mi, či nie som náhodou paranoidný.

Po hodinovej prehliadke sme s Mirandou zašli do hotela a v Livery Tavern sme sa naobedovali. Dali sme si sendvič s treskou a ja som vypil dve škótske so sódou.

„Priviedol ťa Brad späť k fajčeniu?“ spýtal som s úmyslom prichytiť ju pri klamstve, aby som videl, ako zareaguje.

„Čože?“ zvrátila obočie.

„Bolo z teba cítiť dym... tam, v dome.“

„Možno som si raz či dvakrát potiahla. Teddy, už nefajčím.“

„Nijako mi to neprekáža, len som sa čudoval.“

„Veril by si, že dom je už takmer hotový?“ zmenila tému, zatiaľ čo si namáčala hranolček do môjho kečupu.

Chvíľu sme hovorili o dome a ešte väčšmi som začal pochybovať, či som naozaj dobre videl. Nesprávala sa, akoby sa cítila previnilo.

„Zostaneš na víkend?“ spýtala sa.

„Nie, len som zaskočil pozdraviť. Dnes večeriam s Markom LaFranceom.“

„Zruš večeru a zostaň. Na zajtra sľubujú krásne počasie.“

„Mark príletí len na toto stretnutie. A musím pripraviť nejaké prehľady.“

Pôvodne som chcel zostať v Maine celé popoludnie a dúfal som, že si s Mirandou v hoteli zdriemneme. Ale po tom, čo som ju videl s Bradom maznať sa v drahej kuchyni, za ktorú som zaplatil, zmenil som názor. Mal som nový plán. Po obede som Mirandu zaviezol späť do domu, aby si mohla vziať svoje auto. Potom, namiesto aby som sa vydal na I-95, pustil som sa na juh po diaľnici I k outletovým obchodom v Kittery. Zatiahol som pred predajňu výstroja, do prírody, okolo ktorej som už prešiel mnohokrát, ale nikdy som sa tam nezastavil. Za necelých päťnásť minút som minul takmer päťsto dolárov za maskáčové nohavice, sivý príšplášť s kapucňou, veľké letecké okuliare a kvalitný ďalekohľad. Nové oblečenie som si vzal do verejných záchodov pred obchodom Crate and Barrel a prezliekol sa. Bol som presvedčený, že s kapucňou na hlave a v okuliaroch ma nemožno spoznať. Aspoň z diaľky nie. Opäť som sa vydal na sever. Zatiahol som svoje quattro medzi dva nákladiaky na verejnom parkovisku neďaleko Kennewick Cove. Bol som si istý, že ani Brad, ani Miranda nemajú dôvod prísť práve na toto parkovisko, ale aj tak som nechcel, aby stálo moje auto na očiach.

Vietor ustal, ale oblohu zatiahla sivastá farba a vzduch zaplnila teplá jemná spŕška. Vykročil som po vlhkom piesku na pláži,

vyškriabal sa pomedzi skaly a bridlicové dosky, ktoré viedli ku chodníku na útese. Pohyboval som sa opatrne. Zrak som upieral na vydláždenú cestu – teraz klzkú od dažďa, miestami vydutú ko-reňmi – namiesto na vzpínajúci sa Atlantik po mojej pravici. Niektoré časti chodníka boli poškodené a vyblednutý oznam va-roval návštevníkov pred nebezpečenstvom. Aj kvôli tomu cestu veľmi nepoužívali a v to popoludnie som zazrel len jedného člo-veka – tínedžerku v džínsoch, ktorá silno poťahovala z cigarety, akoby fajčila džoint. Prešli sme okolo seba bez toho, aby sme si čokoľvek povedali, či vôbec jeden na druhého pozreli.

Na konci cesty som prešiel popri drobiacej sa betónovej ste-ne, ktorá ohraničovala zadnú časť pozemku s kamennou cha-tou, posledným domom pred neupraveným pozemkom, ktorý ústil do našej parcely. Cesta klesla na úroveň vodnej hladiny, prechádzala krátkou, skalnatou plážou zanesenou odtrhnutými bójami a chaluhami, potom prudko stúpila a viedla pomedzi po-krútené smrek. Dážď zosilnel. Sňal som si zvlhnuté okuliare. Šanca, že by bola Miranda alebo Brad vonku, bola minimálna. Plánoval som zastať neďaleko čistiny na upravenej časti pozem-ku a ukryť sa medzi kríkmi na spodnej časti zrázu. Ak by aj niek-torý z nich vyzrel z okna a zazrel ma, myslel by si, že pozorujem vtáky. Keby sa dokonca aj vydali smerom ku mne, mal by som dosť času rýchlo sa vrátiť na chodník.

Teraz, keď som hľadel na dom týčiaci sa nad zbrázdneným po-zemkom, napadlo mi, nie po prvý raz, ako odlišne vyzerá odza-du, od oceánu, v porovnaním s pohľadom od ulice. Predok domu mal kamenný obklad s množstvom rôznorodých okienok a vý-raznými tmavými drevenými dverami s vystupujúcimi oblúkmi. Zadnú časť pokrývalo na bēžovo nafarbené drevo s rovnakými oknami a identickými balkónmi, takže pôsobil ako hotel strednej veľkosti. „Mám mnoho priateľov,“ odvetila Miranda, keď som vyzvedal, načo nám je sedem spální. Potom na mňa vrhla pohľad, akoby som sa pýtal, prečo treba v dome inštaláciu.

Našiel som si vhodné miesto pod ohnutým smrekom, ktorý vyzeral ako bonsaj. Lahol som si na zem a začal nastavovať

ďalekohľad, kým som nezaostril na dom. Nestál ďalej než štyridsaťpäť metrov, takže som dobre videl cez okná dnu. Pohľadom som preletel prízemie, no nijaký pohyb som nezbadal, tak som presunul zrak na prvé poschodie. Nič. Nadýchol som sa, odložil ďalekohľad a voľným okom sa zahľad na dom. Pokiaľ som vedel, v dome nikto nebol, ale keď som vysadil Mirandu, stála pred ním Daggettova dodávka.

Pred niekoľkými rokmi som chodieval na ryby s kolegom, špekulantom s webovými stránkami. Lepšieho rybára som v živote nestretol. Nespúšťal zrak z hladiny oceánu a presne vedel, kde sú ryby. Vravil mi, že dôležité je neodvrátiť zrak. Nezaostrovať, ale sústrediť sa naraz na všetko v zornom poli. Len tak človek dokáže zachytiť nevýrazný pohyb, narušenie hladiny. Skúšal som to, ale dosiahol som jedine to, že ma rozbolela hlava. Takže po ďalšej kontrole ďalekohľadom, keď som nič nezbadal, rozhodol som sa skúsiť rovnaký trik s domom. Všetko sa mi pred očami rozmazalo. Vyčkával som na pohyb, ktorý by upútal moju pozornosť. Ani nie minútu som upieral zrak na dom, keď som zachytil čosi vo vysokom okne miestnosti v severnom rohu. Mala to byť obývačka. Zdvihol som ďalekohľad a zaostril na okno. Brad s Mirandou práve vošli. Videl som ich celkom jasne. Zapadajúce popoludňajšie slnko zachytávalo okno v dobrom uhle a osvetľovalo interiér, bez toho aby sa lúče odrážali od skla. Videl som Brada prejsť k provizórnemu stolu, ktorý tam nechali stolári. Zdvihol kus dreva, vyzeral ako stropná lišta, a ukázal ho mojej manželke. Prešiel prstom po ryhe a ona pohyb po ňom zopakovala. Pery sa mu pohybovali a Miranda prikývla na to, čo vpravil.

Na chvíľu som sa cítil trápne – paranoidný manžel špehujúci v prezlečení manželku a dodávateľa. Brad odložil lištu a ja som len nemo pozoroval Mirandu, ako mu vkĺzla do náručia, zaklonila hlavu a bozkala ho na ústa. Obrovskou rukou ju chytil za zadok a pritisol si ju, druhou rukou jej vkĺzol do strapatých vlasov. Presviedčal som sa, aby som sa ďalej nedíval, ale akosi som to nedokázal. Ešte zo desať minút som ich pozoroval. Hľadel

som, ako Brad Mirandu oprel o stôl, zdvihol jej tmavo fialovú sukňu, stiahol úzke biele nohavičky a zozadu sa o ňu pritisol. Videl som, ako Miranda zaujala vhodnú polohu, jednou rukou sa chytila rohu stola a druhou si siahla medzi nohy, aby ho správne nasmerovala. Zjavne to nerobili prvý raz.

Postavil som sa. Keď som dorazil na chodník, natiahol som si na hlavu kapucňu a vyvrátil som obed do tmavej, sčerenej mláky.

„Ako je to dávno?“ spýtala sa moja spoločníčka, keď som dopovedal celý príbeh.

„Čosi vyše týždňa.“

Zažmurkala a zahryzla si do spodnej pery. Viečka mala svetlé ako hodvábný papier.

„Čo s tým mienite urobiť?“

Presne tú otázku som si sám kládol už týždeň. „Jediné, po čom túžim, je zabiť ju.“ Roztiahol som džinom otupené pery do úsmevu a slabo som žmurkol, len aby som ju ubezpečil, že to nemyslím vážne, ale naďalej sa tvárila rovnako. Len nadvihla červenkasté obočie.

„Podľa mňa by ste to mali urobiť,“ hlesla. Čakal som náznak, že žartuje, ale nič neprichádzalo. Výraz sa jej vôbec nezmenil. Zahľadel som sa na ňu a uvedomil si, že je oveľa krajšia, než som si pôvodne myslel. Vyznačovala sa takou prchavou krásou, nadčasovou, akoby z renesančného obrazu. Tak veľmi sa líšila od mojej manželky, ktorá vyzerala ako žena z obálky lacného románu z päťdesiatych rokov. Už som sa chystal prehovoriť, keď naklonila hlavu a započúvala sa do chrčivého hlasu z amplióna. Oznamoval začiatok nástupu na náš let.

Kapitola 2

LILY

V lete, keď som dovŕšila štrnásť rokov, mama k nám pozvala maliara. Volal sa Chet. Priezvisko si nepamätám, vlastne ani netuším, či som ho niekedy vedela. Prišiel a býval v malom byte nad maminým štúdiom. Nosil hrubé okuliare v tmavom ráme, hustú bradu mal vždy fľakatú od farby a páchol ako prezreté ovocie. Spomínam si, ako mi pohľadom zablúdil na hrud', keď nás predstavovali. Leto už bolo poriadne horúce, obliekla som si odstrihnuté džínsy a top. Prsia som nemala väčšie, ako keby ma poštipal komár, ale i tak sa na ne pozrel.

„Ahoj, Lily,“ povedal, „volaj ma strýko Chet.“

„Prečo? Ste môj strýko?“

V to leto nebol jediný hosť. Vlastne, v Monkovom dome nikdy nebol len jediný hosť, najmä v lete, keď rodičom skončili učiteľské povinnosti a plne sa mohli oddávať tomu, čo skutočne milovali – pitiu a cudzoložstvu. Nevravím to preto, aby som z detstva urobila nejakú tragédiu, ale preto, lebo vravím pravdu. A v to leto, Chetovo leto, sa tam točili príživníci, študenti, bývalí a súčasní milenci, všetci prichádzali a odchádzali ako mole za blikajúcim svetlom na verande. A to boli len hostia v dome. Rodičia – ako vždy – organizovali bezpočetné večierky – keď som ležala v po-

steli, cez stenu som počúvala hluk a vresk zo zábavy. Boli to známe symfónie, ktoré sa začínali výbuchmi smiechu, disharmonickým džezom a búchaním sieťových dverí, a končili sa v skorých ranných hodinách výkrikmi, niekedy vzlykmi a vždy buchnutím dverí na spálni.

Chet bol iný živočíšny druh ako bežní hostia. Mama o ňom hovorila ako o umelcovi-outsiderovi. Podľa mňa tým myslela, že nepatrí do jej školy, nie je ani študent, ani hosťujúci umelec. Spomínam si, že otec ho nazval „homlesákom, ktorého tvoja matka prichýlila na leto. Lily, vyháňaj sa mu. Podľa mňa má lepru. A bohviečo ešte v brade.“ Otec tú radu určite mienil doslovene – mama bola nablízku a on to povedal naschvál – ukázalo sa však, že v sebe skrývala prorocko.

Celý život som strávila v Monkovom dome. Takto otec pomenoval veľké, rozľahlé, rozpadávajúce sa storočné viktoriánske sídlo v hlbokých connecticutských lesoch, vzdialené len hodinu od New York City. Davis Kintner – môj otec – bol anglický spisovateľ, ktorý zarobil väčšinu peňazí na filmovej adaptácii svojho prvého a najúspešnejšieho románu, na fraške o sexe na internátnej škole, ktorá koncom šesťdesiatych rokov na chvíľu spôsobila rozruch. Do Ameriky prišiel ako hosťujúci spisovateľ na shepaugskú fakultu, a keď stretol moju mamu Sharon Hendersonovú, abstraktnú expresionistku s trvalým úväzkom na katedre umenia, zostal pracovať ako asistent. Spolu si kúpili Monkov dom. V roku, keď ho kupovali a počali mňa, sa tak nevolal, ale otec, ktorý zdôvodnil šesť spální plánom nasťahovať tam kreatívnych a inteligentných hostí (mladých a ženského pohlavia), si vymyslel, že by ho rád pomenoval podľa domu, v ktorom žili Virginia a Leonard Woolfovcia. A bola tu väzba aj na Theloniousa Monka, otcovho obľúbeného hudobníka.

Monkov dom sa vyznačoval množstvom zvláštností vrátane nepoužívaných solárnych panelov udusených pod brečtanom, premietacou miestnosťou so starým filmovým projektorom, vínnou pivnicou so špinavou dlážkou a malým bazénom

v tvare obličiek, ktorý len zriedka čistili, na zadnom dvore. Po rokoch sa zmenil na zanesenú nádrž s okrajmi potiahnutými riasami, vodnou hladinou plnou hnijúceho lístia a nepoužívaným filtrom zapchatým nafúknutými zdochlinami myší a veveričiek. Začiatkom toho leta som sama skúsila vyčistiť polo-prázdny bazén, vytiahla som plachtovinu sčernenú od plesne, našla sieťku na zachytávanie listov a v jeden vlažný júnový deň som hadicou napustila bazén. Rodičov som sa každého zvlášť spýtala, či by nepriniesli chemikálie do bazéna, keď pôjdu na budúce nakupovať. Mama odvetila: „Nechcem, aby moja drahá dcéra plávala celé leto v bazéne plnom chemikálií.“ Otec sľúbil, že sa zvlášť vyberie do obchodu, ale videla som, že mu spomienka na sľub vyprchala z očí, skôr než sme dokončili rozhovor.

Prvú polovicu leta som i tak plávala v bazéne. Hovorila som si, že aspoň ho mám celý pre seba. Voda zozelenela a dno aj boky boli od rias čoraz klzkejšie. Predstavovala som si, že bazén je vlastne jazero, hlboko v lese, na tajnom mieste, o ktorom viem len ja, a korytnačky, ryby a vážky sú mojimi priateľmi. Plávala som na súmraku, keď jačanie na krikete dosiahlo vrchol a takmer prehlušilo zvuky začínajúceho večierka na krytej verande. Za jedného z tých súmrakov som prvý raz zazrela Cheta s pivom v ruke, ako ma pozoruje z kraja lesa. „Aká je voda?“ spýtal sa, keď zistil, že som si ho všimla.

„Dobrá,“ odvetila som.

„Ani som nevedel, že je tu bazén.“ Vykročil spod stromov a vyšiel do lúčov zapadajúceho slnka. Bielu kombinézu mal fľakatú od farieb. Odchlípol si z fľaše a kvapky peny sa mu zachytili na brade.

„Okrem mňa sa tu nikto nekúpe. Moji rodičia neradi plávajú.“ Zaberala som rýchlymi tempami v hlbšej časti. Bola som rada, že voda je zelená a mútna, takže mi nevidel plavky.

„Možno si aj ja niekedy zaplávam. Neprekážalo by ti to?“

„Mne je to jedno. Robte si, čo chcete.“

Dlhým dúškom dopil pivo a keď odtiahol fľašu od úst, ozvalo